

L'ampolla de la sort

Chris Wormell

Traducció de Yannick Garcia

A stylized illustration in white and yellow on a blue background. It depicts a man in a white coat and hat, looking out from inside a large, dark, swirling bottle. The bottle is surrounded by dynamic, swirling lines representing water or a storm. In the background, a small boat with a cross on its sail is visible on the water.

Destapa una mica de màgia
i molta aventura

Capítol 1

El temporal

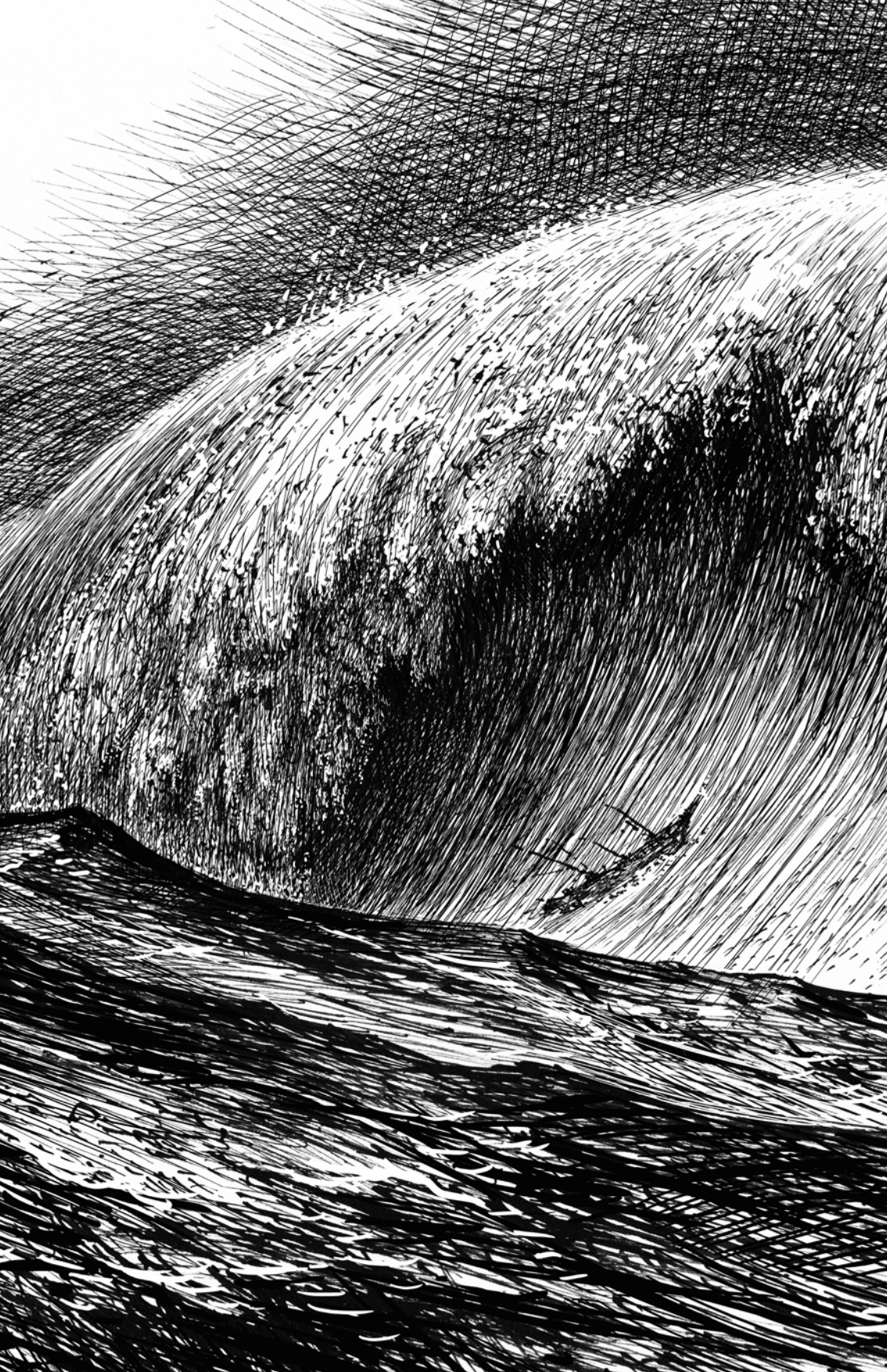
Heu vist mai un vaixell en miniatura dins d'una ampolla? Sí? Doncs sabíeu que aquest objecte se'l coneix com a «ampolla impossible»? Perquè, esclar, com és possible ficar un vaixell tan petit, amb els pals i les veles, per un coll d'ampolla tan estret?

Jo no ho sé. I vosaltres?

Aquesta és la història de com va entrar el primer vaixell d'aquests minúsculs dins d'una ampolla i de la persona que ho va aconseguir. De tota manera, la història no comença amb la miniatura, sinó amb un vaixell de debò, de mida normal, fa molt i molt de temps, en un mar

llunyà, una nit espantosa de temporal, amb unes onades tan altes que fan que el vaixell sembli realment una maqueta en miniatura..

La coberta està tota negada d'aigua, els pals de les veles estan mig arrencats, el vaixell es gronxa cap aquí i cap allà, la proa s'alça vertiginosament i deixa allà a baix la popa, quan una carena d'aigua s'eleva fins al cel, capgira el sentit, cedeix i s'abat contra el vaixell...

I el vaixell desapareix.

Un barril sura fins a la superfície...

Un fragment estellat del pal major, el bauprès partit, el timó de la nau, trossos de taülons...

I, llavors, una mà...

S'aferra, agafa amb força, no deixa anar el tros de pal que encara té la corda enroscada... Un cap! Un braç: un noi jove que esbufega, escup, estossega, que vomita aigua salada, que agafa aire enmig de la ventada i del xàfec, i s'agafa com pot, s'agafa amb totes les forces al pal, blanc com un fantasma en la immensitat del mar, que és negre com el carbó...

No es deixa anar en cap moment, mentre puja i baixa amb les onades.

Passen les hores i el noi comença a perdre la consciència i a recobrar-la a estones. Té el cos

entumit pel fred, els dits congelats comencen a perdre la força, i llavors...

–Jack!

Una veu el crida, un fil de veu distant, entre el brogit del vent.

I la torna a sentir.

–Jack!

Urgent, insistent. Al cor del noi s'encén un bri d'esperança i prova de cridar ell també, però només és capaç de deixar anar un murmuri esquerdat. Li sembla veure el seu pare xipollejant entre el temporal, venint cap a ell amb els braços oberts per rescatar-lo, mentre les onades blanques i escumejants se l'empassen...

–Jack!

I ara entén que la veu no és més que un record. La veu del seu pare, una tarda de sol de fa molt de temps, en una platja llunyana.

No hi ha ningú que el pugui rescatar. S'aferria al pal amarrat a la corda, alçant-se i enfonsant-se amb les muntanyes que dibuixen les corbes de l'onatge.

En Jack estava estirat en una platja, boca per avall, amb la galta enganxada a la sorra molla. Una mosca se li va posar al clatell. Va obrir un ull i, aixecant el cap, va tossir i va escopir sorra i aigua de mar. Després es va incorporar, va alçar una mà per fer-se visera contra el ressol i va observar la platja a esquerra i dreta. Tot seguit, va contemplar el mar, que era blau i verd. Per un moment va pensar que podia tractar-se d'aquella altra platja de feia tant de temps, on trobaria el seu pare, i també la mare i la germana. Però no, estava tot sol amb quatre restes de vaixell escampades per la sorra blanca.

Lluny, a mà dreta, en Jack va veure unes roques desdibuixades que resplendien de tanta calor i va decidir aixecar-se i anar-hi. Des de da-

munt d'aquelles roques va aconseguir veure una part del que hi havia darrere la platja: una llenca de sorra pedregosa i irregular i uns matolls baixos, i més enllà, un garbuix de rocs més grossos que s'elevaven fins a formar un petit turó. Tot el que l'envoltava testimoniava el temporal: mates arrencades de terra i espargides pertot arreu; unes altres de decorades amb algues, closques i els cossos espedaçats de petits crancs. No va veure ni rastre de cap casa ni cap edifici. Va fer l'intent de cridar, però tenia la gola i la boca tan seques i deshidratades que l'«Hola!» li va sortir com un fil de veu escanyada que es va perdre en el vent.

Als seus peus, la platja feia una corba pronunciada cap a la dreta i continuava cap a un altre roquissar que brillava amb la calor. Va baixar d'on era i, mentre caminava, va cridar –tan bé com va poder– els noms dels seus companys de tripulació: «Capità Trelawney!... Senyor Scobey!... Billy Braddock!», i tota la resta. Però no va rebre cap resposta i de mica en mica es va anar fent a la idea que potser era l'únic que havia sobreviscut al naufragi, i que estava ben sol en aquella costa desconeguda. Es va espolsar la idea, però, no va gosar pensar-hi gaire. «Bé deu haver-hi algú altre per aquí, segur que sí!»

Va començar a córrer. Però com que estava rebentat i li fallaven les forces de la gana que tenia, va ensopegar i va caure, i es va quedar estès a la sorra, esbufegant.

La mà dreta li havia anat a parar damunt d'una cosa llisa, dura i rodona. Va aixecar el cap per donar-hi una ullada: era una mena de semiesfera blanca descolorida que sobresortia una mica entre la sorra. Potser era una pedra. Ara que, no li va fer la sensació que fos cap pedra. Es va incorporar encuriós i va començar a cavar al voltant de l'objecte... fins que va fer un bot de l'ensurt.

Observant-lo des d'unes conques sense ulls, hi havia un crani humà.

